

HELEN
FIELDINGOVÁ

**BRIDGET
JONESOVÁ**
**ZBLÁZNENÁ
DO CHLAPA**

ÚSPEŠNÁ
PREDLOHA
NOVÉHO
FILMU

IKAR

BRIDGET JONESOVÁ

**ZBLÁZNENÁ
DO CHLAPA**

HELEN FIELDINGOVÁ

BRIDGET JONESOVÁ

ZBLÁZNEŇÁ DO CHLAPA

Preložila Diana Ghaniová

IKAR

ZBLÁZNENÁ DO CHLAPA

Helen Fielding
Bridget Jones – Mad About the Boy

Copyright © Helen Fielding, 2013
Translation © 2014 by Diana Ghaniová
Cover © Universal Studios 2024
Slovak edition © 2014, 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9958-0

Dashe a Romymu

Prológ

ŠTVRTOK 18. APRÍLA 2013

14.30 Práve mi volala Talitha. Zasa rozprávala tým svojim naliehavým, prehnane dramatickým tónom, akoby išlo o nejakú chúlостivú záležitosť.

„Drahá, len som ti chcela povedať, že dvadsiateho štvrtého mája oslavujem šesťdesiatku. Samozrejme, nikomu neveším na nos, že mám už šesťdesiat. A nieže všetkým roztrúbiš, že mám oslavu! Nepozývam totiž každého. Len aby si vedela, že si nemáš nič plánovať.“

Spanikárila som. „Super!“ zvýskla som nepresvedčivo.

„Bridget! Nemôžeš neprísť.“

„Vieš, lenže...“

„Lenže čo?“

„Roxster v ten deň oslavuje tridsiatku.“

Na druhom konci zavládlo ticho.

„Dovtedy už síce pravdepodobne nebudeme spolu, ale keby áno, bolo by...“ odmlčala som sa.

„Práve som napísala na pozvánku, že tam nechcem nijaké deti.“

„Veď bude mať tridsať!“ vyhrkla som pohoršene.

„Len žartujem, zlatko. Jasné, že si smieš priviesť aj zajačika. Objednám nafukovací hrad. Idem do vysielania. Musím končiť, maj sa, čau!“

Pokúsila som sa zapnúť telku. Chcela som vedieť, či mi Talitha zasa volala zo štúdia počas priameho prenosu, kým púšťali niečo zo záznamu. Zmätene som stískala tlačidlá – asi ako opica s mobilným telefónom.

Prečo sa v dnešnej dobe telka zapína tromi ovládačmi s deväťdesiatimi tlačidlami? Na kiego čerta? Som presvedčená, že ich navrhujú trinástroční maniaci sediaci v zatuchnutých izbach, ktorí sa v tom pretekajú, čím spôsobujú psychické škody v obrovskom, priam globálnom rozsahu, lebo všetci ostatní sú presvedčení, že jediní na svete netušia, na čo slúži ktorý gombík.

Zlostne som odhodila ovládač na pohovku. Televízor sa zrazu sám od seba zapol. Dokonale upravená Talitha sedela na stoličke s prekríženými nohami a robila rozhovor s tmavovlasým futbalistom z Liverpoolu, ktorý sa vraj nevie ovládať a potom hryzie. Teraz sa tváril, akoby chcel uhryznúť Talithu, no zrejme z iného dôvodu ako spoluhráčov na ihrisku.

Okej. Len žiadna panika. Stačí v pokoji zhodnotiť pozitíva a negatíva Roxsterovej prítomnosti na Talithinej oslave, ako sa patrí na dospelú osobu.

KLADY ROXSTEROVEJ PRÍTOMNOSTI NA OSLAVE

- Nejsť na Talithinu oslavu by bolo hrozné. Priateľíme sa od čias *Života v Británii*. Vtedy bola neskutočne atraktívna hlásateľka, a ja zasa neskutočne neschopná reportérka.
- Ak so sebou vezmem Roxstera, bude to smiešne a môžem sa ním pýšiť. Keďže oslavuje tridsiatku v ten istý deň ako Talitha šesťdesiatku, nikto nebude nahlas ľutovať slobodné

ženy „v určitom veku“, akoby boli nadosmrtni odsúdené zostať samy, zatiaľ čo muža v tom istom veku si niekto uchmatne, skôr než stihne podať návrh na rozvod. Roxster je navyše krásavec s nádhernou jemnou pokožkou, čo popiera aj môj vlastný proces starnutia.

ZÁPORY ROXSTEROVEJ PRÍTOMNOSTI NA OSLAVE

- Roxster je skutočne svojrázny a bezpochyby sa mu nebude páčiť, keď si z neho budú ostatní uťahovať, alebo ho budú brať ako prostriedok proti starnutiu.
- Netreba zabúdať, že na oslave šesťdesiatych narodenín bude obklopený samými starcami, čo by ho mohlo odradiť odo mňa. Zároveň by to mohlo pritiahnúť neželanú pozornosť na MÔJ vek, hoci som, samozrejme, OVELA mladšia ako Talitha. Medzi nami, samej sa mi nechce veriť, koľko mám rokov. Ako vraví Oscar Wilde, tridsaťpäť rokov je ideálny vek pre ženu – taký ideálny, že mnohé sa rozhodnú zostať pri ňom do konca života.
- Roxster má pravdepodobne v pláne usporiadať vlastný večierok so samými mladými ľuďmi, ktorí sa budú tlačiť na jeho balkóne, grilovať a počúvať disko hudbu zo sedemdesiatych rokov s ironickým „retro“ podtónom. Určite ma naň nechce pozvať, aby jeho priatelia nezistili, že chodí so ženskou, ktorá by mu doslova mohla byť matkou. Teoreticky, pri skoršom nástupe puberty zapríčinenom hormónmi v mlieku by som mu mohla byť aj starou mamou. Kristepane! Prečo mi napadajú také veci?

15.10 Dofrasa! O dvadsať minút musím vyzdvihnúť Mabel, a ešte som nenapiekla ryžové koláčiky. Ech. Zvoní telefón.
„Volá vám Brian Katzenberg.“

Môj nový agent! Ozajstný agent! No ak sa s ním zarozprávam, nestihnem vyzdvihnúť Mabel.

„Mohla by som sa ozvať Brianovi neskôr?“ zašvitorila som. Práve som sa pokúšala jednou rukou natrieť ryžové koláčiky akože maslom, zlepiť ich dokopy a vložiť do vrecúška na zapínanie.

„Ide o váš scenár.“

„Som... na... stretnutí!“ Ako môžem byť na stretnutí a zároveň telefonovať a tvrdiť, že som na stretnutí? To má predsa na starosti sekretárka, keďže človek sedí na stretnutí a nemôže vraviť nič.

Celou cestou do školy som zúfalo túžila zavolať mu a zistiť, čo vlastne chcel. Doteraz poslal môj scenár dvom produkčným spoločnostiam, a obe ho odmietli. Žeby sa naň konečne niekto ulakomil?

Bojovala som s neovládateľným nutkaním ozvať sa Brianovi s tým, že „stretnutie“ sa náhle skončilo, ale povedala som si, že dôležitejšie je prísť načas po Mabel. Som veľmi starostlivá matka, ktorá vie, čo je pre ňu dôležitejšie.

16.30 Cesta do školy prebiehala ešte chaotickejšie než zvyčajne. Pripadala som si ako vo filme *Kde je Wally?* Milióny tetušiek so zastavovacími terčikmi, deciek v kočíkoch, mužov v dodávkach v patovej situácii s príliš vzdelanými matkami v esúvéčkach, chlapík na bicykli s basou na chrbte a hipisácke matky na bicykloch s hrbou deciek v košíku. Zapchali celú cestu. Zrazu ku mne pribehla nejaká hysterická ženská. „Cúvnite, CÚVNITE! Rýchlo! POMOC!“

Vodiči všetkých áut v domnienke, že sa stala hrozná nehoda, začali horúčkovo cúvať na chodník a do záhrad, aby urobili miesto sanitke. Po chvíli sa cesta uvoľnila, a ja som sa opatrne poobzerala, či nejde sanitka alebo nezazriem potoky

krvi. Zbadala som však iba vyobliekanú ženu, ktorá nasadla do čierneho porsche. Motor zúrivo zahučal a auto sa rozbehlo po prázdnej ceste. Na sedadle spolujazdca sedelo nafúkané decko v školskej rovnošate.

Keď som konečne zaparkovala pred predškolskou prípravkou, na schodoch stála už iba Mabel. Posledný oneskoreniec Thelonius práve odchádzal v matkinom sprievode.

Mabel na mňa vážne uprela veľké oči.

„Tak pod', moja,“ povedala som láskavo.

„Nevedeli sme, kde ste!“ prihovorila sa mi Theloniova matka. „Zasa ste zabudli?“

„Nie. Hahaha!“ zareagovala som na jej vyčítavý pohľad. „Musím bežať po Billyho!“

Podarilo sa mi usadiť Mabel do auta, nešikovne som sa nachiahla, strčila ruku do bordelu na sedadle a zapla jej bezpečnostný pás.

Zastala som pred Billyho základkou a zazrela Dokonalú Nicolette, zástupkyňu rodičov za Billyho triedu. (Má dokonalý dom, dokonalého muža a dokonalé deti. Možno jej vyčítať iba meno. Rodičia jej ho zrejme dali, skôr ako sa na trhu zjavila obľúbená náhrada cigariet.) Dokonale oblečená Dokonalá Nicorette s dokonalým účesom a dokonale obrovskou kabelkou kráčala v sprievode ďalších matiek. Celá zadychčaná som ich dobehla v nádeji, že zistím, aký má zasa Problém. Nicolette si nahnevane odhrnula vlasy a pritom mi tou obrovskou kabelkou takmer vypichla oko.

„Opýtala som sa ho, prečo je Atticus ešte vždy v tej najslabšej futbalovej skupine – chodí domov doslova s plačom –, a pán Wallaker vyhlásil: „Lebo nevie hrať. Ešte niečo?““

Zadívala som sa na Problém, čiže nového učiteľa telocviku. Vysoký, vyšportovaná postava, krátke vlasy, o čosi mladší odo mňa. Vyzeral trochu ako Daniel Craig. Zamyslene pozoroval

hlúčik neposlušných chlapcov a zrazu zapískal na píšťalku. „Hej! Vy tam!“ skríkol. „Ak nechcete dostať poznámku, už aj do šatne!“

„Vidíte?“ pokračovala Nicolette. Chlapci vytvorili chaotický rad a rozbehli sa ku škole, vykrikujúc „Raz, pane! Dva, pane!“ ako vyplašení domorodci, čo majú zrazu bojovať v povstaní. Pán Wallaker im do rytmu komicky pískal na píšťalku.

„Ale je sexi,“ vyhlásila Farzia. Farzia je moja obľúbená matka. Má tie správne priority.

„Sexi, ale ženatý!“ odsekla Nicolette. „A hoci sa to nezdá, má dokonca aj deti.“

„Počula som, že sa priateli s riaditeľkou,“ odvážila sa ozvať ďalšia matka.

„Presne. Má vôbec potrebnú kvalifikáciu?“ zaujímala sa Nicolette.

„Mami.“ Obzrela som sa na strapatého tmavovlasého Bilyho. Na sebe mal malé sako, košeľa mu trčala z nohavíc. „Nevybrali ma na šach.“ Mal presne také isté oči, tmavé oči plné bolesti.

„Nezáleží na tom, či ťa vybrali a či vyhráš.“ Krátko som ho objala. „Záleží iba na tom, kto si.“

„Jasné, že na tom záleží.“ Pche! Bol to pán Wallaker. „Musí viac trénovať. Musí si to zaslúžiť.“ Odvrátil sa, no dobre som počula, čo si zamrmlal popod nos. „Nemôžem uveriť, na čo všetko si matky v tejto škole robia automaticky nárok.“

„Trénovať?“ zopakovala som veselo. „To by mi ani na um nezišlo! Zrejme ste nesmierne múdry človek, pán Wallaker.“

Uprel na mňa chladné modré oči.

„Čo má šach spoločné s telesnou výchovou?“ opýtala som sa sladko.

„Vedím aj šachový krúžok.“

„To je úžasné! Používate pri tom píšťalku?“

Pán Wallaker sa na okamih zatváril rozpačito. „Eros!“ zakričal. „Už aj vylez spomedzi tých kvetov!“

„Mami!“ Billy ma potiahol za ruku. „Tí, ktorých vybrali, budú mať dva dni voľno, lebo pôjdu na turnaj.“

„Budem s tebou trénovať.“

„Mami, šach ti vôbec nejde.“

„Ale ide! Náhodou mi ide veľmi dobre. Porazila som ťa.“

„Neporazila.“

„Ale áno!“

„Nie, neporazila!“

„Nechala som ťa vyhrať, lebo si decko,“ vybuchla som. „Okrem toho to nie je fér, lebo chodíš na šach.“

„Azda by ste naň mohli chodiť aj vy, pani Darcyová.“ BO-ŽEMÔJ. Prečo nás pán Wallaker ešte vždy počúva? „Veková hranica je síce sedem rokov, ale ak budeme brať do úvahy váš mentálny vek, zmesťte sa do nej aj vy. Prezradil vám Billy aj druhú novinu?“

„Ach!“ Billymu sa rozžiarila tvár. „Mám vši!“

„Vši?“ zhrozila som sa a bezmyšlienkovite si uhladila vlasy.

„Áno, vši. Majú ich všetci.“

Pán Wallaker sklopil zrak a zatváril sa pobavene. „Uvedomujem si, že medzi londýnskymi mamičkami a ich kaderníčkami to spôsobí celonárodný poplach, no musíte mu ich vyčesať. Samozrejme, aj sebe.“

Kristepane! Billy si v poslednom čase škriabal hlavu, no ja som tomu nevenovala pozornosť. Bolo toho na mňa priveľa. Hneď ma začala svrbieť hlava a myseľ mi pracovala na plné obrátky. Ak má Billy vši, zrejme ich má aj Mabel a ja, čo znamená... že vši má aj Roxster.

„V pohode?“

„Hej, nie, jasné!“ vyhrkla som. „Všetko je v pohode, úplne super. Dovidenia, pán Wallaker.“

Odkračala som ruka v ruke s Billym a Mabel. Vtom mi pípol mobil. Náhlivo som si nasadila okuliare a prečítala esemesku. Od Roxstera.

Kolko si dnes ráno meškala, miláčik? Mám večer chytiť autobus a priniesť ti kúsok mäsového koláča?

Niééé! Roxster nemôže prísť, keď mám v pláne vyčesávať všetkým vši a prať obliečky. Určite nie je normálne uvažovať, ako sa vyhovorím pred svojím zajačikom, aby som sa mu nemusela priznávať, že v skutočnosti má celá rodina vši. Prečo sa mi v jednom kuse stávajú takéto veci?

17.00 S kopou ruksakov, pokrčených kresieb, roztlačených banánov a dnes aj s plnou taškou prostriedkov proti všiam z lekárne sme sa vrátili do nášho radového domu, prebehli sme popri obývačke/pracovni na prízemí (v poslednom čase je nám nanič, stojí v nej len rozkladacia posteľ a prázdne škatule) a zbehli dolu schodmi do našej útulnej kuchyne/obývačky v suteréne, kde trávime všetok čas. Billy si šiel písať úlohy, Mabel sa hrala so svojimi „Pekelníčkami“ (sylvánskymi zajačikmi) a ja som postavila vodu na bolonské špagety. Teraz fakt neviem, čo mám odpísať Roxsterovi o dnešnej noci a či mu mám povedať o všiach.

17.15 Radšej nie.

17.30 Bože. Práve som mu napísala: *Bola by som rada, keby si mohol prísť, ale večer musím pracovať, tak radšej inokedy.* Mabel zrazu vyskočila a začala vyspevovať Billyho najmenej obľúbenú pesničku *Money, money, money!* Vtom zazvonil telefón. Vrhla som sa na slúchadlo a Billy vyskočil zo stoličky. „Prestaň spievať Jessie J, Mabel!“

„Volá vám Brian Katzenberg,“ zapriadla mi do ucha sekretárka.

„Hm, mohla by som Brianovi zavolať...“
„*Ba-bling, ba-bling!*“ spievala Mabel a naháňala Billyho okolo stola.

„Mám ho na linke.“

„Nie! Nemohli by ste...“

„Mabel!“ kvíľil Billy. „Prestáááň!“

„Ticho! Telefonujem!“

„Ahoj!“ zahlaholil mi v uchu Brianov rásny veselý hlas.
„Takže! Mám super správu! Greenlight Productions majú záujem o tvoj scenár.“

„Čože?“ Srdce mi poskočilo. „Znamená to, že podľa neho nakrúčia film?“

Brian sa zo srdca zasmial. „Sme predsa vo filmovej brandži! Dajú ti trocha peňazí, aby si ho rozvinula, a potom...“

„Mamííí! Mabel má nôž!“

Zakryla som rukou slúchadlo. „Mabel!“ zasyčala som. „Daj sem ten nôž! Už aj!“

„Haló? Haló?“ počula som Brianov hlas. „Laura, tuším sa prerušilo spojenie...“

„Nie, tu som!“ Vrhla som sa na Mabel, ktorá naháňala Billyho a hrozila mu nožom.

„Chcú sa s tebou stretnúť v pondelok napoludnie.“

„V pondelok? Super!“ Vykrútila som Mabel nôž z ruky.
„Bude to prebiehať ako pracovný pohovor?“

„Mamííí!“

„Pst!“ Oboch som usadila na pohovku a začala bojovať s ovládačmi.

„Majú zopár výhrad, o ktorých sa s tebou chcú pohovárať, skôr ako sa definitívne rozhodnú.“

„Rozumiem.“ Tie slová ma zranili aj pobúrili. Zopár výhrad k scenáru? Tak skoro? Aké výhrady môžu mať?

„Nezabúdaj, že nebudú chcieť...“

„Mamííí! Tečie mi krv!“
„Mám ti zavolať neskôr?“
„Nie, nič sa nedeje!“ vyhrkla som zúfalo. „Zavolaj sanitku!“ zvriskla Mabel.
„Čo si vravel?“
„Nebudú chcieť scenáristu-nováčika, ktorý si nedá poradiť. Musíš nájsť spôsob, ako sa prispôbiť ich požiadavkám.“
„Jasné, samozrejme. Nemám byť na prítlač.“
„Presne!“ vyhlásil Brian.
„Môj braček zomiera!“ vzlykala Mabel.
„Je všetko...?“
„Jasné, všetko je, ako má byť. Uvidíme sa v pondelok o dvanástej!“ vychrlila som.
„Zabila som bračeka!“ vrieskala Mabel.
„Okej,“ hlesol nervózne Brian. „Poviem Laure, nech ti pošle mailom podrobnosti.“

18.00 Rozruch utíchol. Billy mal na kolene drobnú ranku, ktorú som prelepila leukoplastom s obrázkom Supermana, Mabel dostala čierne body do Tabuľky dôsledkov a obaja zhlkli špagety. Hlavou sa mi mihalo množstvo myšlienok – asi ako topiacemu sa človeku, ibaže optimistickejších. Čo si oblečiem na stretnutie? Dostanem Oscara za najlepší adaptovaný scenár? Nekončí Mabel v pondelok skôr? Stihnem oboch vyzdvihnúť? Čo si oblečiem na slávnostné udeľovanie Oscarov? Nemala by som ľuďom z Greenlight Productions povedať, že Billy má vši?

20.00 *Nájdené vši: 9, z toho živé: 2, vajička: 7 (veľmi dobre)*
Práve som okúpala deti a vyčesala im z vlasov vši. Ukázalo sa, že je to super zábava. V Billyho vlasoch som našla dve živé vši a za ušami mal sedem vajíčok, za jedným dve a za druhým

úžasnú úrodu – až päť. Fakt ma uspokojuje, keď vidím, ako sa na hustom bielom hrebeni na vši zjavujú čierne bodky. Mabel bola smutná, že ona nijaké nemá, ale rozveselila sa, keď som jej dovolila prečesať mi vlasy a ukázalo sa, že ani ja nemám vši. Billy mával hrebeňom a vykrikoval: „Mal som až sedem!“ No keď sa Mabel rozplakala, láskyplne jej dal tri do vlasov, takže som ju musela prečesať ešte raz.

21.15 Decká spia. Som neskutočne hrdá, že idem na stretnutie. Som profesionálka a idem na stretnutie! Oblečiem si šaty z tmavomodrého hodvábu a pôjdem ku kaderníčke. Napriek tomu, čo si o nich myslí ten arogantný Wallaker. Hoci mám nepríjemný pocit, že zvyk chodiť ku kaderníčke premieňa ženy na mužov z osemnásteho (alebo sedemnásteho?) storočia, ktorí sa na verejnosti cítili dobre iba v napudrovanej parochni.

21.21 Ach, je nemorálne dať si spraviť účes, keď mám možno vo vlasoch zatiaľ neobjavené hnidý na začiatku ich sedemdnového cyklu?

21.25 Áno, je to nemorálne. Mabel a Billy by možno nemali chodiť ani na návštevy ku kamarátom.

21.35 Vši majú na svedomí nehorázne veľa moderných morálnych dilem.

21.40 Dokelu! Práve som prekutala celý svoj šatník (inými slovami, kopolu šiat na stacionárnom bicykli) a pozrela som sa aj do skrine, ale modré hodvábné šaty neviem nájsť. Nemám si čo obliecť na zajtrajšie stretnutie. Fakt. Ako to, že mám skriňu plnú oblečenia, no na takú dôležitú udalosť sa hodia iba moje modré šaty? Dávam si predsavzatie, že sa po večeroch

nebudem napchávať strúhaným syrom a odopierať si víno. Namiesto toho si spravím poriadok v skrini. Všetko, čo som na sebe nemala viac ako rok, darujem chudobným a zo zvyšných vecí vytvorím zladený „nadčasový šatník“. Obliekanie už pre mňa nebude hysterický zápas, ale pokojná radosť. A potom si dám dvadsať minút na stacionárnom bicykli. Stacionárny bicykel totiž neslúži na odkladanie šiat, ale na cvičenie.

21.45 Tie šaty z modrého hodvábu by som mohla nosiť aj stále, presne ako dalajláma svoj habit. Teda ak ich nájdem. Dalajláma však zrejme vlastní niekoľko habitov, alebo pozná čistiareň, kam môže kedykoľvek zavolať. Navyše ich asi neskladuje naspodku skrine plnej šiat z Topshopu, Oasis, ASOS, Zary a podobne, ktoré vôbec nenesí.

21.46 Ani na stacionárnom bicykli.

21.50 Práve som šla skontrolovať deti. Mabel spala v pyžame naopak a vlasy jej zakrývali tvár, takže vyzerala, akoby ležala dolu bruchom. V rukách zvierala Slinu – svoju bábičku. S Billym sme presvedčení, že skombinovala meno hlavnej hrdinky zo seriálu *Sabrina – mladá čarodejníca* so svojimi sylvánskymi zajačikmi, ale Mabel sa zdá dokonalé. Pobožkala som Billyho na horúce líce. Túžil si k sebe Maria, Horsia a dvoch Pufflíkov. Mabel zrazu zdvihla hlavu. „Krásne počasie,“ zamrmlala a znova si ľahla. Chvíľu som ich pozorovala, hladkala po hebkých líčkach a počúvala, ako odľúkajú. Vtom mi bez varovania zišlo na um... kiezby... kiezby... Temnota, smútok a spomienky ma pohltili ako cunami.

22.00 Zbehla som do kuchyne na prízemí. Bolo mi ešte horšie. Všade vládlo ticho, zúfalstvo, prázdnota. Kiezby... Pre-

staň. Nemôžeš si to dovoliť. Postav na čaj. Nedaj sa stiahnuť na stranu temna.

22.01 Nieкто zvoní pri dverách! Chvalabohu! Kto to môže byť tak neskoro večer?

Kopa citových vydieračov

ŠTVRTOK 18. APRÍLA 2013 (POKRAČOVANIE)

22.45 Do haly sa s chichotom vovalili Tom a Jude, obaja totálne na mol.

„Môžeme si požičať tvoj notebook? Práve sme boli v Dirty Burger a...“

„Chcela som ísť cez iPhone na zoznamku *Kopa rýb v mori*, ale z Googlu sa mi nedala stiahnuť fotka a...“ Jude sa v kostýme a topánkach s vysokými podpätkami tackala dolu schodmi do kuchyne. Môj gejský kamarát Tom – ešte vždy príťažlivý, tmavovlasý, s vypracovaným telom – ma afektovane vybozkával. „Cmuk! Bridget! HROZNE si schudla!“

(Už pätnásť rok to vravel zakaždým, keď sme sa stretli. Aj keď som bola v deviatom mesiaci tehotenstva.)

„Nemáš víno?“ zakričala Jude z kuchyne.

Ukázalo sa, že Jude – ktorá teraz v podstate šéfuje celej finančnej štvrti, ale naďalej prenáša vášeň riskovať vo svete peňazí aj do svojho lúboštného života – včera vystopoval na internetovej zoznamke jej odporný exmanžel Hajzel Richard.

„Neuveriteľné!“ vyhlásil Tom a spolu sme zbehli za ňou. „Kretén Richard celé veky plietol hlavu tejto úžasnej žene